

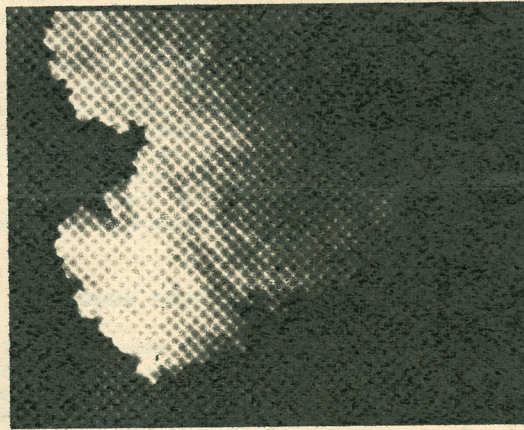
227007

ву, учиниле да ове дане доживљавамо као врхунац текуће ликовне сезоне. У таквој конкуренцији, традиционална изложба „Критичари су изабрали“, коју приређује Културни центар, има извесну предност не као најбоља већ као најизазовнија.

Шта мисле критичари

Али критичар не би био то када се не би извукао и из ове замке. Овлашћен да бира, он се понаша сасвим екс-клузивно, водећи рачуна превасходно о с в о м е укусу. По оној латинској пословици, ствари укуса су с ону страну сваке дискусије. Слободни избор критичара као избор на основу укуса, дакле, не може се критиковати. Све што можемо, јесте да тај избор прихватимо, или не прихватимо.

У том смислу, чини се најприхватљивији избор критичара Косте Васиљковића. Не само зато што се чини доследним по опредељењу за ауторе младе генерације, заговорнике фигуративног сликарства неоромантичне оријентације. Слободанка Матић, Зо-

КРИТИЧАРЕВ ИЗБОР: „ФОРМИРАЊЕ ОБЛАКА“ А. ЦВЕТКОВИЋА

ИЗЛОЖБЕ

НИН, 02. 1306. 18.09.1976
БТУ

ИЗАЗОВ

(Од нашег ликовног критичара
Ђорђа Кадијевића)

Међу изложбама које су пратиле прелаз из старе у нову годину, тешко је издвојити ону коју бисмо посебно издвојили. Не зато што у те дане није било добрих изложби. Хроничар је у дилеми управо из супротног разлога. Изложба младих словеначких уметника у Салону Музеја савремене уметности са које носимо у сећању франпантне хиперреалисте Шпанзела и Новинца; потом изложба младих македонских уметника у истој галерији са које памтимо „јапански“ рафиноване слике Луловског; па изложба Александра Цветковића у Дому омладине чија стална тема, „формирање облака“, од првобитно метафоричног казивања еволуира све више ка једном метафизичком изразу; и пуна шарма, изложба цртежа Милана Маринковића у Галерији Графичког колектива, у чијем на изглед алкавом стилу има нечег од вандонгеновског ироничног монденства; да не помињемо и седамнаесту изложбу југословенске илустрације „Златно перо Београда“ у Музеју применене уметности, већ традиционално успешну и запамтљиву по извршним цртежима Шајтинца, Стојиловића и Бугарина Павлова — све су то биле изложбе од несумњивог значаја које су, уз велику УЛУС-ову ретроспекти-

ран Љутица, Рубенс Корубин и Марина Накићеновић су изабраници једног превасходно смелог и можда пророчанског укуса. Тај укус понајвише импонује тиме што није ретроспективан, што је лишен култа према провереним вредностима, отпоран према притиску присутних ауторитета који из посвећеног домена вредности све јаче претендују на домен укуса.

Мање футуролошки обојен је укус критичара Слободана Ристића, који у једном ретроспективном одбору одражава конвенционалну лествицу вредности на чијој једној страни се налази поуздани ауторитет и проверена вредност Богдана Богдановића, а на другој, добре наде достојног сликарство младог Александра Цветковића. Вајар Венија Вучинић је средњи члан ове тријаде, као фактор равнотеже.

Исак Аслани, Зоран Павловић и Мића Поповић, као изабраници критичара Душана Ђокића, оличавају понешто загонетан и мање кореспондентан избор. Тешко је у том избору осетити, као код Васиљковића, укус, или као код Ристића, одсуство укуса на чије место долази став. Проблем Ђокићевог избора није у неуједначености значаја аутора које бира, већ у нејасној интуицији њиховог заједништва. Загонетан једнако као укус и као став, Ђокићев избор, отуд, налик је на просто набрајање...